

Druga strona postępowania: SP

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 24 pkt 1 akapit pierwszy alternatywa pierwsza rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (!) (zwanego dalej „rozporządzeniem Bruksela I bis”) należy interpretować w ten sposób, że powództwa właściciela lokalu, które mają na celu zakazanie właścicielowi innego lokalu zmiany przedmiotu własności lokalu, w szczególności jego przeznaczenia bez zgody właścicieli pozostałych lokali, mają za przedmiot dochodzenie praw rzeczowych?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na to pytanie:

Czy art. 7 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Bruksela I bis należy interpretować w ten sposób, że przedmiotem powództw wskazanych w punkcie 1 są roszczenia umowne, które należy zaspokoić w miejscu położenia rzeczy?

(!) Dz.U. 2012, L 351, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 12 czerwca 2019 r. – Stichting Brein/News-Service Europe BV

(Sprawa C-442/19)

(2019/C 357/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stichting Brein

Strona przeciwna: News-Service Europe BV

Pytania prejudycjalne

1. Czy operator platformy usług Usenet (jakim była NSE) dokonuje [...] publicznego udostępnienia w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. 2001, L 167, s. 10; zwanej dalej „dyrektywą o prawach autorskich”)?
2. Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca (a zatem jest mowa o publicznym udostępnieniu):

Czy ustalenie, że operator platformy usług Usenet dokonuje publicznego udostępnienia w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy o prawach autorskich, stoi na przeszkodzie zastosowaniu art. 14 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. 2000, L 178, s. 1, zwanej dalej „dyrektywą o handlu elektronicznym”)?
3. Jeżeli na pytanie pierwsze lub drugie zostanie udzielona odpowiedź przecząca (a zatem powołanie się na zwolnienie określone w art. 14 ust. 1 dyrektywy o handlu elektronicznym jest co do zasady dopuszczalne):

Czy operator platformy usług Usenet, który świadczy usługi [...] odgrywa aktywną rolę, która w inny sposób stoi na przeszkodzie skutecznemu powołaniu się na art. 14 ust. 1 dyrektywy o handlu elektronicznym?

4. Czy operatorowi platformy usług Usenet, który dokonuje publicznego udostępnienia i któremu przysługuje skuteczna możliwość powołania się na art. 14 ust. 1 dyrektywy o handlu elektronicznym, można zakazać kontynuacji naruszenia lub też nałożyć na niego inny nakaz, ponad to, co wskazano w art. 14 ust. 3 dyrektywy o handlu elektronicznym, czy też jest to sprzeczne z art. 15 ust. 1 dyrektywy o handlu elektronicznym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (Hiszpania) w dniu 13 czerwca 2019 r. – Asociación Estatal de Empresas Operadoras Portuarias (ASOPOINT)

(Sprawa C-462/19)

(2019/C 357/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia

Strony w postępowaniu głównym

Strona zainteresowana: Asociación Estatal de Empresas Operadoras Portuarias (ASOPOINT)

Druga strona postępowania: Asociación Nacional de Empresas Estibadoras y Consignatarios de Buques (ANESCO), Comisiones Obreras, Coordinadora Estatal de Trabajadores del Mar (CETM), Confederación Intersindical Galega, Eusko Langileen Alkartasuna, Langile Abertzaleen Batzardeak, Unión General de Trabajadores (UGT)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on porozumień pomiędzy podmiotami gospodarczymi a przedstawicielami pracowników, również w ramach układów zbiorowych, w przypadku gdy określają one przejęcie pracowników związanych z SAGEP (spółką akcyjną zarządzającą portowymi przedsiębiorstwami przeładunkowymi) przez przedsiębiorstwa, które z niej występują oraz sposób, w jaki przejęcie to jest dokonywane?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy art. 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom prawa krajowego takim jak zawarte w dekrete królewskim z mocą ustawy 9/2019 w zakresie, w jakim stanowią one podstawę układów zbiorowych wprowadzających określoną formę przejęcia pracowników, która wykracza poza kwestie pracownicze i prowadzi do harmonizacji warunków handlowych?
- 3) W przypadku uznania powyższych przepisów prawnych za sprzeczne z prawem Unii, czy orzecznictwo Trybunału dotyczące pierwszeństwa prawa Unii i jego skutków, zawarte w szczególności w wyrokach w sprawie Simmenthal ⁽¹⁾ i w sprawie Fratelli Costanzo ⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje ono podmiot prawa publicznego, taką jak Comisión Nacional de los Mercados y de la Competencia (krajowa komisja ds. rynków i konkurencji), do odstąpienia od stosowania przepisów prawa krajowego sprzecznych z art. 101 TFUE?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 101 TFUE i rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu ⁽³⁾ oraz obowiązek zapewnienia skuteczności przepisów UE należy interpretować w ten sposób, że zobowiązują one organ administracyjny, taki jak Comisión Nacional de los Mercados y de la Competencia (krajowa komisja ds. rynków i konkurencji), do nakładania grzywn i okresowych kar pieniężnych na podmioty, które podejmują takie działania jak te opisane [w niniejszej sprawie]?

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 15 grudnia 1976 r., Simmenthal (35/76, EU:C:1976:180).

⁽²⁾ Wyrok z dnia de 22 czerwca 1989 r., Costanzo (103/88, EU:C:1989:256).

⁽³⁾ Dz.U. 2003, L 1, s. 1.